

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci navrhovatelka: **Ing. A. S.**, , proti odpůrci: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích v Praze 5, 16, č.j. MHMP-659872/2012/DOP-04/Ma ze dne 30.4.2012,

t a k t o :

- I. Návrh se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Navrhovatelka se svým podáním ze dne 20.5.2013 u Městského soudu v Praze domáhala zrušení opatření obecné povahy – Stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích v Praze 5, 16, č.j. MHMP-659872/2012/DOP-04/Ma ze dne 30.4.2012, s termínem realizace do 2.5.2012.

Tímto aktem Magistrát hl. m. Prahy po písemném vyjádření Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy, odbor služby dopravní policie, ze dne 30.4.2012, stanovil podle § 77 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění

pozdějších předpisů, místní úpravu silničního provozu v Praze 5, 16. Jedná se o vyznačení změny nejvyšší dovolené rychlosti z důvodu omezení hluku v ulici Strakonická obousměrně v úseku Malá Chuchle – Lahovičky, dle situací, které jsou nedílnou součástí tohoto stanovení.

Současně bylo tímto aktem zrušeno stanovení č.j. MHMP-499657/2012/DPO-O4/Ma ze dne 4.4.2012 v celém rozsahu.

Navrhovatelka se svým podáním domáhala zrušení napadeného aktu, jímž byla snížena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h na 50 km/h, neboť podle jejího názoru nebyl akt vydán zákonným způsobem.

Namítala, že dopravní značka „B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ byla „doplněna“ tabulkou vzbuzující dojem dodatkové tabulky a obsahující text „OMEZENÍ HLUKU“, což je buď rozporu se zákonem, (dodatkovou tabulku s takovým obsahem § 63 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu vůbec nepřipouští, dodatková tabulka může pouze zpřesňovat, doplňovat nebo omezovat význam dopravní značky, nikoliv uvádět důvod nebo účel jejího umístění), anebo je to přinejmenším matoucí, (kuriózní by byla interpretace, že je dovoleno jet vyšší rychlostí, pokud by vyšší rychlost neznamenal zvýšení hluku).

Navrhovatelka ke svému podání připojila žalobu proti rozhodnutí Ministerstva dopravy č.j. 50/2013-160-SPR/3 ze dne 7.3.2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č.j. 1196789/2012/Gro, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, a byla jí uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. (Tato věc je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 A 36/2013.)

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 13.6.2013 navrhnul žalobou zamítnout s tím, že metodický pokyn Ministerstva dopravy ke sjednocení postupu správních orgánů určuje, že při stanovení místní úpravy podle § 77 zákona o silničním provozu se toto stanovení místní úpravy považuje za opatření obecné povahy jenom v případě, že touto úpravou jsou účastníkům provozu určeny jiné povinnosti, než by pro ně vyplývaly z obecné úpravy citované v zákoně. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1, tzn., že nebyly stanoveny jiné povinnosti než ty, které vyplývají z obecné úpravy zákona o silničním provozu.

Navrhovatelka ve své replice ze dne 3.7.2013 setrvala na svém podání a uvedla, že odpůrce nemůže obhajovat svůj postup odkazem na metodický pokyn Ministerstva dopravy ke sjednocení postupu správních orgánů, když se jedná o pouhý interní předpis.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť navrhovatelka dne 6. 6. 2013 výslovně uvedla, že souhlasí s rozhodnutím bez nařizování ústního jednání, a odpůrce se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto :

Městský soud v Praze posoudil napadené opatření obecné povahy podle § 101b odst. 3 soudního řádu správního, a to v mezích navrhovatelkou uplatněných návrhových bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy a dospěl k závěru, že návrh není důvodný.

Podle § 101a odst. 1 soudního řádu správního návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ao 1/2005-98 opatření obecné povahy je správním aktem s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se tedy k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů. Je-li určitý akt pouze formálně označen jako opatření obecné povahy, avšak z materiálního hlediska nesplňuje jeho pojmové znaky (konkrétnost předmětu, obecnost adresátů).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ao 3/2008–100 při stanovení takové místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, která zakládá pro účastníky provozu odlišné povinnosti, než by měli podle obecné zákonné úpravy provozu na pozemních komunikacích, je od 1.4.2008 (tj. po zrušení § 129 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, z něhož plynulo, že se na proces tohoto ustanovení nevztahoval správní řád) správní orgán povinen postupovat podle části šesté správního řádu z roku 2004 upravující vydávání opatření obecné povahy.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ao 2/2010-116 návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a a násl. s.ř.s.) nelze vyhovět, bude-li prokázáno, že opatření obecné povahy navrhovatele na jeho právech nezkrátilo, nejde-li o návrh podaný zvláště oprávněným subjektem k ochraně veřejného zájmu.

Z citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že návrhem na zrušení napadené „Stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích v Praze 5, 16, č.j. MHMP-659872/2012/DOP-04/Ma ze dne 30.4.2012, s termínem realizace do 2.5.2012“ lze považovat za opatření obecné povahy, a proto Městský soud v Praze přistoupil k projednání návrhu. Soud se však musel speciálně zabývat otázkou, zda navrhovatelka není k podání návrhu osobou zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.

Při řešení této otázky vycházel soud z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a to především rozsudků č.j. 4As 50/2004-59 a č.j. 3Ao 2/2009-93 a dospěl k závěru, že je nesporná aktivní procesní legitimace navrhovatelky, neboť ta je založena na povinnosti tvrzení zkrácení na právech a tuto povinnost navrhovatelka splnila. Spornou je však věcná legitimace.

Byť tedy v inkriminované věci zůstává prozatím sporné, zda napadeným opatřením obecné povahy byla skutečně dotčena práva navrhovatelky, lze uzavřít, že pro podání návrhu není osobami zjevně neoprávněnou.

Při hodnocení charakteru napadeného správního aktu a posouzení otázky, zda je navrhovatelka k podání návrhu aktivně legitimována i věcně a následně, v jakém rozsahu napadené opatření obecné povahy přezkoumat, vycházel Městský soud v Praze z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3Ao 2/2009-93, podle něhož teprve poté, kdy je najisto postaveno, že k zásahu do hmotných práv navrhovatelů došlo, je možno se zabývat i zákonností procedury přijetí, zda tedy navrhovatelka spadá do onoho obecně vymezeného okruhu osob, jež jsou vydaným opatřením obecné povahy dotčeny a zda tedy u nich skutečně nastala ona výjimečná situace, kdy realizací změny nejvyšší dovolené rychlosti z důvodu omezení hluku v ulici Strakonická obousměrně v úseku Malá Chuchle – Lahovičky, dojde nepochybně k podstatnému ovlivnění i jejich práv.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené musel konstatovat, že navrhovatelka není věcně legitimována k podání návrhu na zrušení tohoto opatření obecné povahy, neboť přijatou změnou nejvyšší dovolené rychlosti z důvodu omezení hluku v ulici Strakonická obousměrně v úseku Malá Chuchle – Lahovičky, k dotčení jejích práv nedošlo. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹. Z ustálené judikatury potom vyplývá, že přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu při překročení povolené rychlosti v obci 50 km/h stanovené v § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích se dopustí i ten řidič, který překročí povolenou rychlost v obci o méně než o 30 km/h. Ustanovení § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, je totiž třeba interpretovat tak, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a), b), c) a d), je i překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než o 30 km/h.

Za této situace postupoval Městský soud v Praze podle ustanovení § 101d odst. 2 soudního řádu správního a návrh zamítnul, neboť není důvodný.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1, 7 soudního řádu správního, neboť navrhovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné účelně vynaložené náklady řízení nevznikly. Podle názoru soud existují důvody zvláštního zřetele hodné, aby výjimečně rozhodnul, že se náhrada nákladů účastníkům zcela nepřiznává. Odpůrce, který se v tomto řízení nechal zastupovat advokátem, disponuje dostatečným počtem kvalifikovaných zaměstnanců, kteří by byli schopni sepsat vyjádření k návrhu v inkriminované věci.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2013

**JUDr.Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová